

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannesmisjon

Nr. 8

Oktober 1978

14. årgang

Din Fader og jeg har lett etter deg med smerte

(Luk. 2, 48)

Der har vist nok aldri levt noen kvinne som har vært betrodd mer enn Maria, Jesu mor. Det var utsynlig sagt henne, at hennes sønn var Guds Sønn. Og vi kan være viss på at hun følte sitt hellige ansvar. Hun var satt til å oppdra Guds egen Sønn.

Og hvilken smerte, hvilken selvanklage og selvbebreidelse hun følte, da Jesus var kommet bort fra henne, og hun gikk der og lette forgjeves, kan vel en mor best forstå.

Men hun fant ham ikke, før hun lette på det rette sted. Gjensynets glede omtales ikke, men vi kan nok tenke oss den.

Enhver som har funnet Jesus og fått livet i ham, er betrodd mye, mer enn noen av oss forstår å vurdere fullt ut. Men vi bærer skatten i lerkar.

Somme tider synes vi Jesus er blitt borte for oss, og da leter også vi etter ham med

smerte. Men også vi leter ofte forgjeves. Vi søker i vårt hjerte etter Jesus-livet, etter tro og kjærighet og gode følelser, men søker forgjeves. I slike stunder har vi det ikke godt. Det blir så mørkt og tungt og trist for oss, og det er nok av anklagende og bebreidende tanker i vår sjel.

Men søker vi Jesus der hvor han er å finne, så søker vi ikke forgjeves. Ordet, forgjettelsene, er fremdeles de samme. Der skal vi søke ham, og der skal vi finne ham. Det kan gjerne være at vi ikke får slike følelser som vi gjerne ville, men forsøker vi å klamre oss fast til Guds løfter og å hvile i Guds uforandrelige kjærighet, så hjertet blir stille, så merker vi også at vi har Jesus, og våre hjerter gleder og fryder seg i ham.

Kjenner du noe til denne glede?

R. Nilsen

Kjennes du ved namnet ditt?

For mange år sidan las eg ein legende, og den grep meg slik at eg ikkje har kunna gløyma den, og den har ofte vorte meg til hjelp. Du har vel kanskje hørt eg har fortalt den før, men eg trur eg tek den oppatt likevel, i håp om at den kan få vera med å opna augena våre for kven me er.

Den fortalte om ein prins som var ute på reis. Ein dag kom han til ein marknad der dei selde slavar. Dei stod der bundne i sine lekkjer og venta på kven som nå skulle bli deira herre og slavedrivar.

Midt iblant dei mange slavane fekk prinsen auga på ei ung jente, som han fekk med-

kjensla med og kjærleik til. Han spurde eiga-
ren om prisen, og han forlanga ein ublu pris
for henne. Men prinsen betalte det forlanga
og kjøpte henne fri, slik ho stod der kledd i
fillerene sine. Nå var ho hans eigedom.

Han sa til henne at nå var ho fri, og ba om
at ho ville vera hans brud eller prinsessa og
bli med han heim til slottet og riket hans.
Han sende henne med tenarane sine, og ba
om at dei ville kle av henne fillene og iføra
henne prinsesseklær. Han sa til henne at fra
nå skulle ho ikkje heita Sisilie slavepike, nå
var namnet hennar prinsesse, og alt hans var
hennar eigedom og ho og det ho åtte var hans
eigedom.

Så sette ho seg opp i vogna saman med
prinsen, og dei tok fatt på heimvegen. Nede
ved føtene hennar i vogna la han den slave-
drakta ho før hadde bore, rulla saman til ein
bylt. Der skulle han liggja til dei kørde inn
porten til slottet hans, då skulle den bli borte
for alltid.

Då del hadde køyrt ei tid, snudde prinsen
seg til jenta og spurde henne : *Kva er namnet
ditt?* Det kom nok litt uventa, og ho slo
augene ned. Då fekk ho auga på bylten, drakta
Sisilie slavepike hadde bore. Ho hugsa nok
kva prinsen hadde sagt, at ho skulle vera hans
og heita prinsesse, men nå ho såg bylten og
kom på kven ho var, våga ho ikkje seia det
namnet han hadde gitt ho. I staden sa ho :
Sisilie slavepike.

Då blei prinsen sorgfull, og sa til henne :
Nå har eg kjøpt deg fri frå slavekåra, kledt
deg i mine klær, sagt deg at du er mi brud
og heiter prinsesse, og så vågar du ikkje å
vedkjenna deg det navnet eg har gitt deg.

Eg og du var ein dag i ein verre situasjon
enn Sisilie slavepike. Me var i treldom un-
der synda og djevelen, forkomne og ille med-
farne som ein saueflokk utan hyrde, som Jes-
sus seier. Me var kledd i synd, skuld og
skam, ureine og lidande, prisgitte denne verda
sin herre og slavedrivar.

Vår redning blei at himmelens prins, Jesus

Kristus, blei send til denne verda sin slave-
marknad. Han elskar oss og tykte hjarteteleg
synd i oss, så han kjøpte oss fri, ikkje med
sylv eller gull, men med sitt eige dyre blod,
som blodet av eit ulastande lamb. De er dyrt
kjøpte, seier Guds ord.

Han sa at nå var me fri frå synda og skulda
og alt som fylgte med oss frå slavetida. Han
kalla oss til å vera hans brud, og kledde oss
i sine eigne bryllaupskler. Jesu Kristi rett-
ferds-drakt, og frå nå av skulle me bera hans
namn — Jesu Kristi brud.

Har du opplevt det, då forstår du også litt
av den gleda Sisilie slavepike opplevde då ho
blei kjøpt fri. Den dagen blei det lagt ei ny
gleda og ein ny song ned i hjarta ditt og i
livet ditt.

Og nå har du kanskje i mange år vore på
heimveg, saman med Jesus, til hans slott og
rike. Vårt rike er ikkje av denne verda, men i
himmelen, der Jesus vil omskapa vår for-
nendrings lekam så me blir lik med hans her-
legdoms lekam. (Fil. 3, 21-22).

Du også har med deg minna frå fortida,
«slavedrakta», syndenatura, eller den gamle
Adam. Sjølv om Jesus har avkledt deg den
inne for Gud, og du er ikledd Kristus og er
tilsagt hans namn, så ligg den alltid for foten
på livsferda. Den skal minna oss om kven
me var på ferda, men skal bli borte før alltid
den dagen me kører inn porten til vår brud-
goms slott og rike — himmelriket.

Men det hender vel av og til at han spør
meg : *Kva er namnet ditt?*

Kva svarar du då? Vågar du å vedkjenna
deg namnet ditt? Eller gjer du som Sisilie
slavepike, slår augene ned, ser den kasserte
«bylten» — det du er i naturen, kjøtet som
Bibelen seier, det du kjenner i ditt kjensleliv,
det som er att frå syndetida og slavetida, og
svarar ein syndar. Du vågar ikkje å vedkjenna
deg Jesunamnet, at du er eit frelst og benåda
Guds barn og arving, Guds arving og Jesu
Kristi medarving, Jesu brud og himmelens
medborgar.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp av friviljuge gaver.
Eksp.: M. Skumnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppsæiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon
Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (036) 83117
Kass.: Sverre Behn, 5601 Norheimsund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

Kor ofte trur du me gjer Jesus sorg når me ikkje vågar åtru han på hans ord og frimodig vedkjenna oss kven me er?

Sjå kor stor kjærleik Faderen har synt oss, at me skal kallast Guds barn, og *det er me*, vitnar Johannes. (1. Johs. 3, 1). Eg veit at min gjenløysar lever, er Job sitt vitnemål. - Peter vedkjennen seg Jesus slik: Du er Messias, den levande Guds son. Gjennom heile Bibelen høyrer me vitnemåla frå dei som levde før oss, der dei frimodig vedkjende seg Jesus og trua på han, og ved det er evangeliet kome til oss.

Med hjarta trur ein til rettferdigheit, og med munnen vedkjunner ein til frelse, står det i Rom. 10. Det viser kor nødvendig det er at me vedkjunner vår tru på Jesus, og vågar å vedkjenna oss dei namn Skrifta gir den som trur på Jesus. Eg er ein truannde, eg er eit Guds barn, frelst av nåde ved trua på Jesus, eg er Guds arving og Jesu Kristi medarving, eg er av dei Skrifta kalla for utvalde,

hellige og kjære, reine og rettferdige, Guds husfolk.

Det er nødvendig for oss sjølv at me vågar å vedkjenna kven me er i trua på Jesus, overfor oss sjølv, og overfor andre menneske. Og like nødvendig er det for andre.

Det er ikkje alltid like lett, serleg når me kastar blikket ned på oss sjølv, og det me er etter naturen. Då kan det synast rett og nesten frekt å våga vedkjenna seg det Guds ord seier at me er.

Då må du ikkje gløyma Jesus, han som har løyst deg ut ved sitt blod, han som elskar deg slik at han gjekk i døden for deg, han som seier: Ver ureddl! eg har løyst deg ut. roga deg på namn, du er min, du er dyr for meg er mykke verd, eg elskar deg (Esa. 43), ropa til henne at striden hennar er enda, skulda er kvitta, du har fått av Herens hand dobbelt opp for alle dine synder.

Det er når dei vender augo til Jesus og evangeliet om han at songarane prisar han og vedkjunner seg kven dei er i Kristus:

«Guds barn eg er! Å sælaste hugnad og glede! Guds barn eg er! Til kven skal eg seia mi glede? Gud barn eg er! Med undring eg enno det seier. Guds barn eg er! Min Gud er det sanning eg seier?— Ja, Gud du då sjølv så det seier. Guds barn eg er! Med undring og fryd eg det seier.» Songboka 249.

Anders Nilsen seier det slik: «Jeg tilflukt hos Jesus har funnet, en tilflukt i glede og sorg, for meg har han kjempet og vunnet, forsoningen er nå min borg. Der finner jeg redning i nøden, hvor ille det har gått, ja, hvile og trygghet i døden, min straff har min Jesus utstått.

I Freiserens lydighet står jeg rettferdig og ren for min Gud. Se, Kristi fortjeneste er meg til prydelse — jeg er hans brud. Elendig, fortapt og forloret, se det er min attest! Til arving i Kristus utkåret er jeg både konge og prest.»

Er det ikke godt å høyra andre si frimodige tru og vedkjennung av Jesus og det dei er i

Jesu forutsielse av Åndens komme og hans gjerning

Av Øivind Andersen

«Men nu går jeg bort til ham som har sendt meg, og ingen av eder spør meg : Hvor går du hen, Men fordi jeg har talt dette til eder, har sorg fylt eders hjerte. Men jeg sier eder sannheten : Det er til gagn for eder at jeg går bort. For går jeg ikke bort, da kommer talsmannen ikke til eder. Men går jeg bort da skal jeg sende ham til eder.

Øg når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom : om synd, fordi de ikke tror på meg, om rettferdighet, avdi jeg går til Faderen, og I ikke ser meg lenger, om dom fordi denne verdens første er dømt.» Johs. ev. 16, 5-11.

Jesus står i ferd med å forlate sine disipler. Han skal lide og dø, og han skal være borte fra dem en tid, så skal han stå opp av graven. Det har han forutsagt dem, men de har ikke riktig oppfattet det ennå. Siden skal han ta plass ved Faderens høgre hånd, og så skal han sende talsmannen etter at han har gjort det.

Ennå forstår ikke disiplene noe av dette, og fordi Jesus taler om at han skal forlate dem, har sorg fylt hjertene deres. I denne sammenheng er det Jesus sier : Ingen av dere spør meg : Hvor går du hen? Det er som

han? Slik er det også for oss andre å høyra deg vedkjenna deg Jesus og det du er i han.

Gå du bort og gjer likeins, sa Jesus, og det same seier han i dag til meg og deg. Den som ofrar meg takk, han ærar meg, seier Gud i sitt ord. Og det same gjer den som trur på Jesus og vedkjänner seg Jesus og det me er i han.

Amund Lid

om han vil si som så : Hvorfor sørger dere? hvorfor er dere bedrøvet over at jeg sier jeg går til ham som har sendt meg? Det er vel meget bedre dere spør meg : Hvor går du hen? og hvorfor går du til han som har sendt deg? For saken er jo den at det er til gagn for dere at jeg går bort.

Hvis ikke det hadde vært til gagn for oss, ville Jesus ikke ha forlatt denne verden. Men det er til gagn for disiplene den gang, og til gagn for oss, at Jesus gikk bort, for på den måten kunne han sende talsmannen til oss, den Hellige Ånd.

Tenk nå om Jesus hadde blitt værende i verden etter oppstandelsen, sett at vi hadde måttet reise til Israel for å treffe ham, hvor mange hadde fått anledning til å treffe ham der tro? Enn om Jesus hadde reist rundt i verden som stor predikant og forkjent for store skarer, mange kunne ha møtt ham, mange kunne ha hørt ham, men hvordan tror du det ville ha vært med muligheten til å møte ham og høre ham for de fleste? Det finnes mange store predikanter som reiser rundt og holder store kampanjer og samler tusener og etter tusener av mennesker, men det blir et lite fåtal som de når direkte med sin tale. Tenk om det skulle ha vært på en slik måte med Jesus, men det er det ikke.

Jesus sier det er til gagn for eder at jeg går bort, for på den måten sender han sin Hellige Ånd. Og det betyr at nå kan hvem som helst møte Jesus personlig gjennem Guds ord. Hvor du enn er, hvordan du enn har det, i hvilken som helst situasjon, på hvilken som helst sted, kan du møte Jesus like personlig som apostlene møtte ham da han var her på jorden. Vi møter ham selv når hans

Hellige Ånd kommer til oss. Dette må du ha klart for deg.

Når Guds Hellige Ånd taler til vårt hjerte gjennem Guds ord, er det Jesus personlig som taler. Der hvor Guds Ånd er, der er Jesus og der er Faderen, der er Gud selv, levende, personlig, nærværende. Guds Ånd er ikke en upersonlig kraft, han er Gud, og det er ingen andre enn Gud selv du har som har Guds Ånd. Dette må du være klar over.

Om jeg sier at Jesus bor i mitt hjerte, eller om jeg sier at den Hellige Ånd er i mitt hjerte, så sier jeg en og samme ting. Og du ser i Efes. 3, 16-17 om vi holder de to vers sammen, at der tales om å styrkes med kraft ved hans ånd i vårt innvortes menneske, det vil si, står det, at Kristus må bo ved troen i vårt hjerte. Det at Kristus bor i oss, det er det samme som at vi styrkes ved den Hellige Ånd med kraft i vårt indre menneske.

Hvordan blir dette meg til del? Ja, hør hva Jesus sier: Når talsmannen kommer skal han overbevise verden, og merk deg hva det står: Han skal overbevise verden. Her er tale om Helligåndens gjerning i de mennesker som ikke er frelst, og du skjønner de viser oss hvordan de kommer til å bli frelst, hvordan de får del i hva Jesus har gjort, og hvordan de får motta ham personlig. Det er den Hellige Ånd som overbeviser menneskene. Vi som kristne kan ikke overbevise noen. Vi kan holde frem Guds ord, og noe mer kan vi ikke, vi kan tale til andre det som Gud har talt til oss, og når vi gjør det er det den Hellige Ånd som overbeviser. Han overbeviser, og det er et underlig ord, det betyr at han kommer til et menneske med noe som er mer enn kunnskap, noe som er mer en teori, han kommer med tanker som er fremmed fra dets innerste vesen av. Det som vi blir overbevist av, det kommer vi under innflytelse av. Vi kan si om kunnskap at vi har den og den kunnskap, men om overbevisning må vi helst si at det er den eller den overbevisning som har oss, for det som vi lar oss overbevise av, det har makt

over oss fra vårt innerste vesen av. Det som Gud overbeviser deg om, det får makt over ditt tankeliv, over ditt viljeliv, over ditt følellesliv, over din samvittighet, det får makt over hele deg, og det som sagt fra ditt innerste vesen av.

Det du lar deg overbevise av, det kommer til å sette preg på all din tenkning, all din handling, all din reaksjon, hva du reagerer for og hva du reagerer mot, og din samvittighet blir bestemt av din overbevisning.

Når så Guds ånd taler til oss gjennem Guds ord, og vi lar denne tale komme inn, da blir vi frelst.

Denne overbevisning, sier ordet her, er en overbevisning om synd, om rettferdighet, og om dom. — Og legg nå nøyne merke til hva der står om denne tredobbelte overbevisning: *Om synd, fordi de ikke tror på meg.* Du som ikke blir frelst, du blir ikke fortapt fordi du har syndet, for Jesus har sonet din synd. Jesus har tatt bort din synd. Blir du ikke frelst, er det fordi du ikke tror på Jesus, fordi du ikke hører og fordi du ikke tar imot hva du hører. Frelsen kommer til deg, ikke som en utfordring, men som et tilbud. Jesus kommer til deg med hele sin nåde, med hele sin gave, uten krav, uten å stille en eneste betingelse som du skal gjøre. Hører du det? lar du deg overbevise av det? da blir du frelst. Du blir frelst ved det du hører, ved det Guds ord som blir deg forkjent.

Den Hellige Ånd overbeviser om rettferdighet, fordi Jesus går til Faderen, og vi ikke ser ham lenger. På det sted, hvor de hadde forlatt nattverdsalen, da Jesus sa dette, fra der hvor de var og til han skulle komme igjen, var det Jesus fullbyrdet frelsen på Golgata kors. Der sonet han vår synd, der tok han og gjorde opp vårt rekneskap med Gud, og så har han fremstillet seg selv for Gud som vår talsmann, og der er han vår rettferdighet overfor Gud. Han er det som du skulle ha vært, men ikke er, der ved Faderens høgre hand. Dette overbeviser Guds Ånd dag om.

Bønnens vanskeligheter

Av Ole Hallesby

Når vi glemmer å be i Jesu navn

Enhver troende som har levd en tid med Gud, har flere eller ferre salige erfaringer fra sitt bønneliv. Stunder, da Gud liksom løftet oss op på sitt fang og trykket oss til sitt hjerte. Og så begynte han å hviske uutsigelige ord inn i vår lille forundrede sjel. Det var ikke egentlig nye ting han fortalte oss. Det var heller gamle og kjente ting, ord fra Skriften om korset og blodet og om Guds grenseløse kjærlighet til syndere. Men nå sa Gud det til oss, og vi kjente at det var Gud som sa det.

Og vårt hjerte fyltes av usigelig fryd. Vi hadde aldri visst at det var mulig å oppleve noe så salig her på jorden.

Og så begynte du å be. Du kunne simpelthen ikke la være. Ditt hjerte var så fullt, og det kjentes så godt å få tale med Gud. Og det var så lett å be nå. Du så Gud så klart, for du var ham så nær. Du så hvor god han er. Derfor var det så deilig å få tale ut med ham om alle dine synder og sorger og lidelser, din innerste uro og frykt og angst.

Og når du hadde talt om dette, så begynte du å tale med ham om dine kjære. Og det var likså godt. Ja, du hadde aldri kjent det så trygt å legge dine kjære frem for Gud.

Du stanset ikke med dette heller. Alt det du nå kom til å tenke på, det ble til bønn eller

Og så overbeviser han deg om dom, fordi denne verdens første er dømt. Jesus har allerede seiret over ham. Hører du dette? Dette kommer til deg som en gave fra Gud. Og i dette budskap er det Jesus selv personlig som er hos deg. Amen.

Avskrive etter lydband fra den Lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea ved A. L.

takk. Og du talte med Gud om slekt og venner, om troende og vantro, om alle de mange grener av kristelig arbeid. Ja, ditt hjerte var så fylt av kjærlighet og omsorg at du gjerne skulle ta hele verden på dine bønnearmer og bære dem til Gud.

Og så sa du til deg selv: Nå skal jeg be på en ny måte. Tenk at jeg hittil har forstått så lite av bønnens salighet og betydning! - Men nå skal det bli annerledes.

Det ble også annerledes med din bønn. Og det varte, ikke bare noen dager, men uker, kanskje måneder.

Men så inntraff det noe.

Under bønnen en dag kjente du ikke den samme glede, heller ikke den samme omsorg som du nå en tid hadde hatt. Du tenkte: «Det kommer vel igjen. Nå ber jeg bare om det aller nødvendigste. Og så fortsetter jeg mitt forbederarbeid når omsorgen igjen vender tilbake til hjertet.» For med det tørre og interesseløse hjerte du nå hadde, syntes du ikke det gikk an å ta fatt å be for alle disse mange ting.

Men det kom ikke igjen det salige du hadde kjent i ditt hjerte. Og så gled du langsomt tilbake til den gamle måte å be på.

Hvorfor gikk det slik?

Jo, vi hadde ikke lært å be i *Jesu navn*. Ikke en gang da vi sat på Guds fang og hadde hjertet fullt av himmelens salighet, ikke en gang da ba vi i Jesu navn. Vi ba i vårt eget hjertes navn, i vår kjærlighets og omsorgs navn.

Det viste seg tydelig senere. Da denne omsorgen forsvant, så forsvant også vår frimodighet til å fortsette å be på samme måte som før.

Å be i Jesu navn, det er vel sanssynligvis bønnens dypeste hemmelighet, som det der-

for er meget vanskelig for bønnens ånd å lære oss. Og det er visst ikke noe av det Ånden lærer oss, vi har så lett for å glemme igjen.

Det tales i Sriften om «Kristi hemmelighet.» Efes. 3, 4.

Jesu navn er Jordens og himmels største hemmelighet. I himmelen kjenner de denne hemmeligheten, på jorden er de fleste helt uvitende om den, og ingen kjenner den helt.

Se, der står en synde. Han har stanset i det himmelske lys som Guds Ånd lot falle over ham. Og jo lenger han står der, jo mer får han se sin synd: sitt tidligere liv, sitt urene sinn, sitt angerløse hjerte, sin uvilje mot Gud og sin lyst til synd.

Han forstår at han må vende seg til Gud, for ingen annen kan hjelpe ham nå. Jo nærmere han kommer Gud, jo verre blir det: Gud kan ikke ha noe med et så urent og gjennomfalskt menneske å gjøre.

Da sier Guds Ånd til ham: «Gå du frem i Jesu navn. Det navn gir vanhellige mennesker adgang helt inn til den hellige Gud.»

Synderen protesterer og nevner alle de grunner som gjør det umulig for Gud å ta imot et slikt menneske. Men om kortere eller lengere tid går lyset opp for ham. Han ser nå hva Jesu navn betyr, og går frimodig frem for den Hellige Gud med all sin synd og med sitt urene og angerløse hjerte.

Da sier Ånden: «Be om hva du vil. I Jesu navn har du ikke bare adgang til å være for den hellige Guds ansigt, men du får også lov til å be om alt det du trenger.»

Synderen gjør igjen innvendinger: «Jeg kan ikke be. Jeg har ikke nok tro. Jeg har heller ikke kjærlighet og omsorg. Mitt hjerte er så interesseløst og uåndelig.»

Ånden hører rolig på alle hans innvendinger og sier så: «Det er sant alt det du sier. Og var det i ditt eget navn du skulle be, så hadde du ikke noe håp. Men hør nå om igjen: Det er i Jesu navn du skal be. Det er for Jesu

skyld du får alt det du skal be om.»

Det er sikkert ikke noe som betyr så mye for vår daglige bønn som det å be i Jesu navn. Uten dette vil vårt bønneliv enten stanse i mismot og fortvilelse eller gå over i åndeløst pliktarbeid.

Men hvilken befrielse for den redelige sjel som ser sitt hjertes verdsighet og uåndelighet, sin mangel på tro og kjærlighet og omsorg. Hvilk befrielse når det blir klart for oss at vi i bønnen ikke behøver å opparbeide i oss den åndelighet vi mangler når vi begynner å be. Heller ikke begynne å stive opp vår lille tro for å få den til å bli så stor som mulig. Heller ikke å puste på vårt kalde hjerte for å få den hendøende omsorg til å blusse opp igjen.

Nei, under bønnen behøver vi ikke i det hele å drive noen åndelig gymnastikk.

Vi behøver bare en eneste ting: å si Gud som det er med oss, både med vår tro, med vår omsorg, vårt verdslike og bønnetrette hjerte, og så be i Jesu navn.

Vi kommer frem for Gud og sier til ham: «Jeg har ikke en gang rett til å be, for jeg har ikke et virkelig bedende hjerte. Og enda mindre rett har jeg til å få det jeg ber om. Alt det du Gud, ser i mitt hjerte, må jo lukke ditt hjere for meg og mine begjæringer. Men hør meg, ikke for min skyld, heller ikke for min bønns skyld, ja ikke en gang for min nøds skyld, for den er jo en følge av min synd. — Men hør meg for Jesu skyld.»

Slike sjeler er det som fra gammel tid har gledet seg ved å synge: «Ditt navn, O Jesus, lokker meg, at jeg skal skynde meg til deg, og trykke deg med troens arm i kjærlighet til bryst og barm.»

Ditt navn jeg alltid kaller på, hvorhen jeg skal i verden gå. Ditt navn er meg den stille borg, hvor jeg går inn med all min sorg.»

Da ser vi at bønnen i Jesu navn, det er bønnen i vår bønn. Det er den hjelpløse sjels hjelpløse blikk opp til sin nådige venn. Og

denne bønnens vidunderlige virkninger beror nettopp på at vi i vår nød lukker opp for Jesus og slipper ham inn.

Nå har vi sett ovenfor at Jesus selv vil inn til oss og bruke sin kraft på vår nød. Det er ikke vi med vår bønn som skal virke på ham for å få han til å interessere seg for oss.

Se, dette er igjen en feilaktig anvendelse av bønnen. Når Jesus hører vår bønn og griper inn i vår nød, så er det fordi han fritt og uforkyldt elsker oss, og med sin lidelse og død har vunnet for oss alt det vi behøver. Og så står han ferdig dag og natt til å gi oss dette. Det eneste han vener på og må vente på, det er at vi ber ham hjelpe oss. For Jesus vil ikke og kan ikke bryte seg inn i vår nød. Det er vi selv som må lukke opp for ham. Men det er også alt hvåa vår bønn skal tjene til.

Den stikker dypt i oss denne tankegang, at vi med vår bønn skal påvirke Gud så han blir interessert for oss og snill og god, så han nå gir oss det vi ber ham om. Her er det hedningen i oss løfter hodet. Alle hedninger tror jo at bønnen er et middel som mennesket skal prøve å vinne guddommens gunst med, og få beveget ham til å gi noe av sin guddommelige overflod.

Under vår bønn dukker denne tankegang op i oss uten at vi reflekterer nermere over det. Vi har bare på følelsen at det er noe Gud må se hos oss hvis han skal oppfylle vår bønn. Han må finne en indelrig og inntrengende og brennende begjæring, hvis bønnen gjelder oss selv. Og hvis bønen gjelder de andre, må han finne en hjertelig og åndelig omsorg for dem i vår bønn. Og derfor blir ofte vår bønn en sjelelig anstrengelse, vi prøver å opparbeide i oss disse egenskaper som skal gjøre inntrykk på Gud.

Dere har sikkert hørt at de fleste av oss

forandrer stemmen når vi ber til Gud. Den får ofte en egen, klagende og gråtmild tone. Dette kan jo hos enkeute være skaperi. Men for de flestes vedkommende er det ikke slik. Det er et naivt og troskyldig og ekte uttrykk for den gamle Adams syn på Gud og bønnen: når Gud hører hvor stor vår nød er, og hvor det er om å gjøre at vi får det vi ber om, da røres han sikkert så han gir etter og lar oss få det!

Her inntrer en hel revolusjon i vårt bønneliv så snart Ånden har lært oss å be i Jesu navn. Da ser vi klart at vår manglende bønnestemning, vår manglende omsorg og kjærlighet og tro, det er ikke noe som hindrer bønnhørelsen. For dette gjør oss jo hjelpløse. Og hjelpløsheten er, som vi ovenfor såg, det grunnleggende i all bønn.

Når Ånden nå viser oss vårt hjertes hårdhet og treghet og likegyldighet i bønn, så blir vi ikke lenger engstelige eller forvirret. Men det blir for oss en ny grunn til å be, det vil si: å lukke opp så Jesus kan komme inn i all denne nød og maktelöshet.

Og da inntrer det nye og forunderlige at bønnene blir virkelige hvilestunder for våre trette sjeler. Stille stunder, da vi ligger for Jesu fot og peker på alt det vi mangler og som gjør hjertet trett og forsagt. Og når lønnkammeret blir slikt et hvilested for oss, da begynner vi å lengte etter det, og se med glede og forventning fra den ene lønnkammerstund frem til den neste.

Dette vil også bringe den forandring at vi kommer til å utrette noe i vår bønn. I glede og takk tar vi opp bønnens arbeid. Lønnkammeret blir ikke bare et hvilested, men også en arbeidsplass for oss.

Det vil vi nå gå over til å tale om.

Fra Bønnens verden

Brødet frå himmelen

Livsmedel, kallar svenskane den maten mennsket treng for å leva. Det er eit ganske treffande namn, for skal eit menneske leva må det få tilført dei stoff lekamen treng for å kunna leva. På same vis er det også med menneske sitt åndsliv, det ser me av all «åndsføda» som blir markedsført i litteratur og massemedia og liknande.

På same vis er det også med vårt gudsliv. Trua og nådelivet lever ikkje av seg sjølv, det må ha dagleg tilførsel av sjeleføda. Menneske lever ikkje av berre brød, men av kvart ord som går ut av Guds munn, sa Jesus.

Den åndsføda som verda byd på, den er skadeleg og giftig for alt nådeliv, difor må me få alt det sjela og gudslivet skal leva av ned frå himmelen. Det har Gud gitt oss anskuelsesundervisning om ved Israelsfolket. Frå dei blei frelst ut frå trelekåra i Egypten til dei naddde lovnadslandet, måtte dei gjennom ein førtiårig lang ørkenvandring. Der i ørkenen var ikkje noko å leva av, så Gud sende dei manna, brødet frå himmelen, som heldt dei i livet til dei gjekk over Jordan og inn i landet.

Som Guds folk fekk manna frå himmelen, som heldt dei i livet under vandringen frå Egypten til Kanaan, slik har Gud også gitt oss brødet frå himmelen for at me skal bli bevart i trua og nåden til me når himmelen. Dette livsmedel, eller nådemiddel, er *ordet eller evangeliet om Jesus*.

Jesus seier: «Eg er brødet som kom ned frå himmelen for å gi verda liv». (Johs. 6, 27 - fg.)

I det same kap. seier han også: «Vinn dykk ikkje føda som forgår, men føda som varer og gjev evigt liv. Den skal Menneskesonen gjeva dykk.»

Der er ein stor skilnad på den føda Gud har gitt for lekamen, og på det brødet som kjem ned frå himmelen. Brødet for lekamen

kan ikkje gi liv, berre halda oppe og bevara det livet som er født. Men brødet som kom ned frå himmelen, det gir liv til verda og det oppheld og bevarer gudslivet.

Ved å ta imot Jesus får me livet i Gud, for Jesus er livet og gir liv til kven han vil. Ved ordet om Jesus kom du til trua, for Jesus er trua sitt opphav og fullending (les Rom. 10. kap.) og (Hebr. 12, 1-fg.)

Og ved det same ordet om Jesus blir trua opphalden, fornja og styrkt, frå dag til dag til du er heime hjå Gud. Jesus er opphavet og fullendinga.

Skrifta lærer at frelsa er ei Guds gåve som han gir av nåde. For å gi oss denne gåva må Gud bruka eit middel, og difor heite det *nådemiddel*.

Kva er så nådemidla?

Det kan me lesa om i Apostelgjerningane 2. 41-42: «Dei som tok imot orda hans, vart døypte, og den dagen vart det lagt um lag tusen sjeler attåt Herrens lyd. Dei heldt trutt fas ved læra åt apostlane og ved samfunnet, ved brødbringa og bønene.»

Me ser her at *Ordet*, Guds eige ord, Bibelen, er det første og viktigaste nådemidlet. - Eller som det også her blir sagt, apostlane si lære, det dei lærde og forkynte om Jesus, slik me har det i det Nye Testamente.

Dei som tok imot ordet vart døypte, og den dagen blei det lagt omkring tre tusen sjeler attåt Herrens lyd. Ved dåpen blei dei døypt til den Treenige Guds namn. Den frelste syndaren og Jesus blir bundne saman til evig tid.

Dei heldt trutt fast ved samfunnet av dei heilage, dei frelse som har teke imot Jesus og fått den Heilage Ande i gåva. Dette åndelege samfunnet er eit nådemiddel, for der tilfører Gud sine brødet frå himmelen, ordet og evangeliet om Jesus, føder Guds barn, styr-

kjer og fornyar trua, gir vekst i nåde og kjennskap til Jesus, ved forkynninga, læra til apostlane, og vitnemålet.

Brødbrytinga, eller nattverden, er eit fjerde nådemiddel, der Guds folk tar imot Jesus ved eit synleg middel.

Og bønnene er det siste nådemiddel som her er nemnt. Me ser i Skrifta at dei som ba om nåde, dei fekk det. Bed de om noko i mitt namn, så skal de få det, sa Jesus.

Dette er kort sagt dei middel som Gud gir oss nåde og frelse ved, dei middel som gir oss «brødet frå himmelen». Du som lyder Guds vilje og brukar disse nådemidlene, du vil få erfara at læra er av Gud. Men går du attom og tar avstand frå disse nådemidlene, då er der ingen ting anna som kan redda og frelsa deg frå ei evig fortaping. Og forsømer me som kristne å ta inn brødet frå himmelen ved disse nådemidlene, så vil trua og gudslivet sjukna, bli veikt, og til sist døy ut litt om senn. Mi sjel er turka inn som visna gras, for eg har gløymt å eta brødet mitt, klagar salmisten.

«Vinn dykk ikkje føda som forgjengst, men føda som varer og gjev eit æveleg liv», seier Jesus i Johs. 6, 27. Og han legg til: «Den

skal Menneskesonen gjeva dykk.» Og denne formaninga treng me serleg om i vår fråfalls-tid, og me treng om å be om vekkelse over Guds folk her. Serleg er sommartida fárleg.

«Det seier eg dykk for visst og sant: Den som trur, har æveleg liv. Eg er livilsens brød. Fedrene dykkar åt manna i øydemarka og døydde. Her er brødet som kjem ned frå himmelen, so ein skal eta av det og ikkje døy. *Eg er det levande brødet*, som kom ned frå himmelen. Dersom nokon et av det brødet, skal han leva i all æva. Og brødet eg vil gjeva, er kjøtet mitt, som eg gjev til liv for verda. — Det seier eg dykk for visst og sant: Et de ikkje kjøtet åt Menneskesonen og drikk blodet hans, så har de ikkje liv i dykk. Den som et mitt kjøt og drikk mitt blod, hev eit æveleg liv, og eg skal vekkja han opp att på den sist edag. For kjøtet mitt er retteleg mat, og blodet mitt er retteleg drykk. Den som et mitt kjøt og drikk mitt blod, han vert verande i meg og eg i han.

Som den levande Faderen sende meg, og eg lever ved Faderen, so skal og den som et meg, leva ved meg. Det er brødet som kom ned frå himmelen.» (Johs. 6, 47-58)

Amund Lid

Vår herlighet er i Himmelen

Av Rosenius

Det skjulte liv med Kristus i Gud

Den som er født av Gud, kan ikke synde, for Guds sæd blir i ham. Men her må vi merke oss at dette bare gjelder synder som helt opplagt er synder. For ellers kunne vi komme til å fordømme Guds barn som vil leve etter Guds ord. For noen av dem ser på enkelte ting som synd, mens andre ikke. Desuten kan sinnet bli smittet uten at Guds Ånd er veket bort. Ja, en kan trelle under en synd

en tid, idet den kristne ser mer på seg selv. Men når troens fred kommer igjen, kommer også kraften og seieren over synden.

Den derimot som aldri har hatt den tro som overvinner verden, men alltid blir i dens tjeneste i treldom under en ellr annen synd, har aldri vært «oppriest med Kristus.» For alt det som er født av Gud, overvinner verden.

I kristenlivet støter vi på de store motsi-

gelser av det vi ser, føler og fornemmer. — Spør jeg hva mitt arme hjerte føler og mener, er jeg straks fortapt. Da ser jeg: Jeg har aldri sett Kristi rettferdighet! Og Den hellige ånd skulle bo i meg? Og Kristus skulle være mitt liv? Da må han være avmekiktig! Da er mitt liv i Gud altfor hemmelig og skjult!

Ja, det er nettopp skjult det er! I Kol. 3, 3-4 sier Paulus: «I er jo død, og eders liv er skjupt med Kristus i Gud. Når Kristus, vårt liv, åpenbarer, da skal og I åpenbarer med ham i herlighet.»

Kristus er vårt liv. Men Kristus er skjult. Derfor er vårt liv skjult. Det er Bibelens og erfaringens tale. Men vi kan si: Var det et virkelig liv med Kristus i Gud, så skulle det vel ikke være så skjult, men lyse fram. Vi skulle kunne se det, føle det.

Det er nå sikkert at et menneske som ikke vet om noen omvendelse, noe nytt liv i Kristus, ennå er ett med verden. Han bedrar seg selv, for han tror at dette livet ikke gir seg noen bestemte utslag. Men det står nok fast hva Skriften sier om Åndens frukter, som det gode treet skal kjennes på.

Men at det åndelige liv er skjult, kommer av følgende: Vår falne, blinde fornuft forstår seg aldri på Åndens verk og frukter, akter ikke på dem, men vil gripe selve livet, se og føle selve livet. Og så er vi ikke fornøyd med de frukter som Skriften nevner, men vil selv bestemme hvordan det åndelige liv skal arte seg.

Når f. eks. Skriften nevner kjærlighet, glede og fred, sier mange: Jeg opplever jo en ny kjærlighet, fred og glede da jeg fikk tilgivelse for mine synder. Men alt dette er jo så svakt og så ubestandig hos meg. Jeg burde hatt en langt større og mer stadig kjærlighet, glede og fred.

Men av og til ser vi ikke en gang etter disse frukter, men svever omkring etter noe annet, uten å vite egentlig hva det er vi søker. Eller vi kjenner etter noen indre fornemmelser og følelser inni oss, og når de ikke er der,

tviler vi straks på at vi har livet.

Men livet i Gud er i egentligste forstand skjult i de tider da Gud ikke bare tar fra oss alle følelser og all kraft, men også lar synden overrumple oss. Da å tro at Guds Ånd bor i meg, er galskap! Nei, det er djevelen som bor i meg! Nå er sannelig vårt liv med Kristus skjult for alvor.

Og så kommer ved siden av dette ulykker og lidelse i vår vei — som Job opplevde det. Likevel er dette for ingenting å regne mot synden. Når den raser i oss, hjelper ingen ting annet enn å opgi all tanke på vårt eget nådeliv og bare se på den evige, uforanderlige Gud, om ikke han kan hjelpe.

Når det klarner opp igjen, kan vi se at midt i det svarte mørke skjulte det seg ikke bare et uforandret Faderhjerte hos Gud og at vår rettferdighet i Kristus var like hel som før, men også et sant, levende og kjempende nådeliv i vårt hjerte.

A vite hvordan Gud fører sine barn, hvordan han skjuler livet under døden, rettferdigheten under synden, nåden under vreden, ja, himmelen under helvete, det er den fullkomne visdom. Den er nødvendig å ha, dersom vi skal kunne holde ut med Herren.

Det er dette Luther taler om når han sier: «Dere har ofte hørt at Gud lar overbevisningen og følelsen av synd, død og djevel bli tilbake hos oss, så at synden gnager på meg, angriper meg i samvittigheten og vil nede meg til fortvilelse. Guds dom forskrekker meg også, likeså døden som vil oppsluke meg. Og djevelen tråkker meg på halsen og vil tråkke meg ned. Da føler vi ingenting annet enn at vi er syndere og ligger under døden og djevelen. Men Herren sier: Helvetes porter skal ikke makte noe imot hans menighet. Han sier ikke: Skal ikke anfekte den. For anfektelsen blir der. Men han sier: Skal ikke makte noe imot den.»

Gleden i Herren er vår styrke

Når Paulus i Kol. 3, 5 formaner oss til å

døde våre lemmer, mener han ikke de legemlige lemmer, men det gamle menneske med dets gjerninger Han sier :

«Så død da eders jordiske lemmer : utukt, urenhet, brynde, ond lyst og havesyke, som jo er avgudsdyrkelse. for disse ting kommer Guds vrede over vanstroens barn; iblant dem vandret også I forдум, da I levde i disse ting; men nå skal også I avlegge dem alle : vrede, hissighet, ondskap, spott, skammelig snakk av eders munn; lyv ikke mot hverandre, I som har avkledd eder det gamle menneske med dets gjerninger og ikledd eder det nye, som fornyes til kunnskap etter sin skapers bilde» (Kol. 3, 5-10) .

Her ser jeg først at de kristne ikke er fullkomne helgener som det ikke finnes noe ondt og urent i, da de ennå behøver en slik formaning ! Først sier Paulus at han taler til dem som er rette kristne (v. 1-3). Og nå formaner han disse til å døde slike ting som hor, urenhet, ond lyst osv. Her ser jeg noe underlig ! P

Jeg mener at de som var rette, alvorlige kristne, skulle være langt skilt fra slike uhyggelige ting. Men det er en helt feil slutning å tenke at de i seg selv er hellige, rene og uten synd. Her ser jeg at de ikke bare har et syndig kjød med lyster og begjær, men de står også i fare for å falle i de verste synder og laster.

Ja, her ser jeg at det er sant hva Luther sier til Salme 51, at «det er et helt grunnløst og oppdiktet ord at man sier at noe menneske er hellig, som det ville være oppdiktet om noen sa at Gud hadde falt i synd». Derfor må man legge bort den gamle villfarelse og falske innbilning at Peter eller Paulus har vært uten synd.

Men vi og alle troende kalles hellige, fordi Kristus har helliget seg selv for oss og gitt oss sin hellighet. Den botferdige røveren på korset er likså hellig i Kristus som Peter. Det beror ikke på at Peter og Paulus har gjort større gjerninger enn røveren og du og jeg

For av naturen er vi syndere, men i Kristus hellige.

Du som går og plager deg med at ingen kristen kan være så elendig som du, skal vite at det er mange som har det som deg. Det betyr ikke noe at du føler synden i ditt kjød, når du bare ikke lever i den. Guds vrede over synden kommer bare over vanstroens barn. De troende derimot går fri fra vreden de er ikke under loven, men under nåden. Men så er forskjellen den at vanstroens barn både lever og vandrer i synden, som fisken i vannet Men slik er det ikke med de troende.

Men grunnen til at de trenger formaninger, er den at det åndelige liv ikke er som et urverk, som går sin jevne gang når det er stilt, men et liv som er underkastet forandring, fare, sykdom, død.

Vi skal nå se på de to hovedsynder Paulus nevner først : utukt og gjerrighet. Den ene er grov og vederstyggelig, men ingen vil erkjenne hva den andre er ! Den ene kan man littet beklage, men man hører sjeldent noen beklage seg over den andre. Den får ofte et annet navn, og man unnskylder den : Jeg må jo forsørge meg og mine, og det er ikke gjerrighet.

Men den gamle slange kan også hildre synet så at utukten i fristelsen stund ikke synes farlig, men helt uskyldig. Men dette er det tydeligste tegn på at djevelen er nær og faren er for hånden. Når den synd som er forferdelig for deg når du er ved sunn sans, nå synes ringe og ubetydelig for deg, da vet du at fristelsen er nær. Det er den gamle slange som hilder synet. Begynner du å diskutere, er slaget tapt. Veien til fall for Eva var at hun innlot seg i samtale med slangen. I denne kamp seirer man mer med flukt enn med strid!

Det er djevelens list å få deg så nær stupet som mulig. Den som vil fly synden, skal fly fristelsen, fly den første tanken og så vidt mulig også det stedet som fører med seg fristelser. Her kan vi nevne ordet om å rive ut sitt øye, om det frister oss.

Men den beste vei til å bli forferdet over denne synd er å merke seg det Paulus skriver i 1. Kor. 5, 6-20. Her sier han at våre lege-mer er Kristi lemmer. «Skal jeg da ta Kristi lemmer og gjøre dem til en skjøges lemmer? Langt derifra! Eller vet I ikke at den som holder seg til skjøgen, er ett legeme med henne? For det er sagt: De to skal være ett kjød — Eller vet I ikke at eders legeme er et tempel for Den hellige ånd, som bor i eder, og som I har fra Gud, og at I ikke hører eder selv til? for I er dyrt kjøpt. År da Gud i eders legeme!»

Legg merke til dette: Dere er dyrt kjøpt. Dere er ikke deres egne, så dere kan gjøre det dere vil med deres legeme. Men tror dere på Kristus, så er deres legemer Den hellige ånds tempel.

Men denne synd dødes som regel gjennom fortvilelse. At den er uhyggelig, kan man lære og tro. Men at den er forlatt og utslettet i Kristi blod, så at den ikke tilregnes meg, det er en vanskelig kunst å tro. Det er derfor man drukner i fortvilelse.

De går først i stillhet og bærer på synden og dommen og venter å vinne seier. Men det blir stadig verre, og så arbeider man en tid som den druknede som fekter i vannet, men synker mer og mer inntil han aldri kommer opp. Da man mange ganger har fått forlatelse, men synder igjen, blir det altfor urimelig å tro. Jeg er helt fortapt, sier de.

Derfor må man lære en forunderlig kunst: Det er alene denne underlige tro som midt i synden kan fly den fortørnede Gud i fanget og overvinne ham ved forsoningens blod. Når du kan tro at synden, så svær den enn er, er tatt fra deg og lagt på Guds lam, da er ingenting mektigere til å rive i stykker djevelens lenker og gjøre deg fri enn dette.

«Gleden i Herren er vår styrke.»

Men man får ikke en slik tro bare ved å ville tro. Her må man bruke andre midler: evangeliets ord, en særskilt bekjennelse,

brødres forbønn, nattverden, samt bønn til Gud om troens gave.

Du skal lære at din frelse til slutt avhenger bare av Guds barmhjertighet.

Vår hellighet er i himmelen

Når den troende anfektes, kjenner han nøden så lenge anfektelsen varer. Jeg må jo føle det når synden gnager på meg. Guds vrede forskrekker meg, og når dødsfrykt og selve døden overfaller meg. Men det er bare tilsynelatende at disse ting tar overhånd.

Men under anfektelsen er Ordet og Ånden nær, som gir meg mot og gjør meg trygg og viss på at Gud ikke er vred, at synden er meg forlatt og at jeg ikke er forlatt av Gud. Og når Luther videre skriver hvor herlig rettferdig og Gud velbehagelig en kristen er i Kristus, sier han:

«Men mener du ikke at det skulle gjøre oss glade om vi fikk se denne rettferdighet for Gud? Jeg har selv ikke sett noen som var hellig i seg selv. Alle har sine feil. Ta for deg hvem du vil. Han er ikke uten synd. Paulus, den mest hellige av alle apostler, bekjenner at han føler synden i sine lemmer. Viljen har jeg, sier han, men å gjøre det gode, makter jeg ikke. For jeg gjør ikke det gode, som jeg vil, men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg. Han ville ikke være i synden, men var nødt til det. Jeg og flere andre ville også gjerne være uten synd. Men det lar seg ikke gjøre, selv om man underkuer den. Når vi faller i synd, står vi vel opp igjen. Men vi plager oss selv med den.»

Alt dette må på det dypeste skjule vårt liv i Gud for oss.

— — —

Men vårt liv i Gud er ikke bare skjult for oss selv, men også for andre. De også støter seg på våre feil og svakheter. De troende blir ofte også bekymret over å se andre troende så elendige. Man blir forbauset og sier: Er dette Guds folk?

Om dette sier Luther i fortalen til Johannes Åpenbaring : «Uttrykket : Jeg tror på en hellig, alminnelig kirke, er også en trosartikel som de andre. Derfor kan ingen fornuft kjenne kirken, om de enn satte alle briller på seg ! Djevelen kan nok skjule den med sitt skum, sine forargelser og partier, så støtes av det.

Slik kan også Gud skjule den med alle slags skrøpeligheter og mangler, så du blir en dåre og feller en falsk dom over den. Den vil ikke være sett, men trodd ! Men troen har å gjøre med de ting som ikke sees. Og sammen med sin herre synger den også denne sangen : Salig er den som ikke forarges på meg.

En kristen er vel skjult for seg selv, så han ikke ser sin egen hellighet og dyd; bare vanhellighet ser han. Men du selvkløke vil se kristenheten med din blinde fornuft og dine urene øyne.

I en sum : Vår hellighet er i himmelen, hvor Kristus er, og ikke i verden hvor hver mann kan se den, som en annen vare på torget.»

Alt dette vil jo si : Vårt liv er skjult med Kristus i Gud.

Men også da når ingenting gjør oss nedslått eller skjuler livet, hvor ubegripelig er det ikke at vi skal ha et så herlig liv i Kristus og en så fullkommen rettferdighet, ære og velbehag for Guds øyne ! For det er iallfall usynlig. Og så er det vår natur å se bare på det som er synlig for øynene, og med en slik natur lever vi midt i den uendelige, urolige masse av synlige ting. Bare det som er vårt hjertes høyeste skatt, det himmelske og åndelige, kan ikke sees.

Å, dette blir av og til en overmåte svær prøve ! Det er derfor så nødvendig å prege inn i hjertet Herrens ord : Det skal være skjult, eders liv i Gud, men skjult er ikke åpenbart, skjult er skjult !

Slik var det også med Jesus. Hvor skjult var ikke han i denne verden ! Født i en stall, oppvokst i en by som man sa om : «Kan det

komme noe godt fra Nasaret?» Fattigere enn fuglene under himmelen var han, ikke eide han noe som han kunne helle sitt hode til, foraktet, forfulgt, til slutt bundet,hudflettet og hengt mellom to røvere på et tre. Han ropete at han var forlatt av Gud. Men han sto opp på den dag han hadde forutsagt og for opp til himmelen. Så skjulte det seg likevel en guddommelig majestet under det skrøpelige utseende.

Som han var, er også vi i denne verden. Som hodet er, slik er også lemmene. Som brudgommen er, slik er også bruden. Men under elendigheten skjuler det seg guddommelig herlighet, under fattigdommen himmelsk rikdom, under skrøpeligheten en herlig og evig rettferdighet.

Her gjelder det at en ikke lar seg forville av det en ser og føler. Det kan ikke være mer urimelig at vi er Guds barn enn at Jesus var Guds Sønn. Skal vi da ikke være fornøyd med ham, vårt hode !

Har vi Guds ord på at vi bare ved troen på ham er Guds barn, rettferdige for ham, skal vi fast og sikkert tro det, som om vi allerede var i himmelen. Ja, så sikkert er det, selv om vi ikke føler det aller minste i vårt hjerte.

Kristi rike er et troens rike

Den viktigste grunnen til at vårt liv er skjult, er den at Kristi rike skal være et troens rike — en ydmykende, trang og lav port for Adams stive barn ! Den som vil se, føle og smake, den som vil at hans indre alltid skal være varmt og gadelig, at det ikke skal være noen feil og skrøpelighet, duger ikke i dette felttog. Den korsfestedes folk skal nøye seg med å vandre i troens tykke tåke, ofte ikke føle noe av Guds nåde, som om de helt var overgitt til seg selv.

Som Jesus var 40 dager i ørkenen, skal også vi fristes i den åndelige ørkens tørkhett og tomhet av synder og djevelens innskytelse som alltid roper i hjertet : Er du Guds

barn? Ja, en kristen går ofte så lenge i dette tunge, kvalfulle mørket at han for alvor tror at han er den dårligste, den ulykkeligste snyder. Men midt under dette er han det kjæreste Guds barn — kledd Kristi rettferdighet og ynde, så at Gud og englene smiler til ham. Men tro ikke at han merker det. Hvor nødvendig er det ikke da å prege Guds ord inn i hjertet, som sier at vårt liv i Gud skal være skjult. Men når Kristus, vårt liv, blir åpenbart skal og vi åpenbares med ham i herlighet.

Dernest gir Paulus på bakgrunn av dette livet denne formaning : «Søk det som er der oppe!» Hvor brudgommen er, vil jo bruden være. For her er dere ikke hjemme, men dere er som pilegrimer i et fremmed land, ja i et fiendtlig land! Derfor må alt det gode som dere opplever på jorden, bare være som et trivelig nattelosji.

La deg ikke bedra til å forsøke å finne noe paradis her på jorden. Det er bare en innbilning om en kristen håper å finne en større glede i noe jordisk enn den han har i Gud. Nei, blir noe annet større for deg, så lider straks det åndelige liv.

Vil du også ha et salig liv her på jorden, så søk mer og mer å bli himmelsvendt. Glem mer og mer all annen vinning og lyst og jag etter det som er der oppe. All jordisk lykke og glede vil føre deg både i nød og fare og frykt. For du får aldri ro, så lenge du har mer glede i noe annet enn i Gud.

Kan du ha mer glede i noe annet enn i Gud og hans vennskap, står det ikke rett til med ditt liv i Gud. Du må arbeide og bruke det jordiske, men bare med legemet. Hjertet skal være i himmelen hvor Kristus er. Når Gud gir deg noe godt, skal du ta imot det

med takk, men også med frykt, forat ditt hjerte ikke skal trelle under det. Et godt utkomme, rikdom, anseelse og ære, åndelige gaver, forstand, erfaringer, brødres tillit alt dette er dyrebare Guds gaver, som du må takke for, men — med frykt, så at ikke dette blir hjertets lyst og glede.

Det er derfor ikke meget verd å söke jordisk lykke og glede. For vinner jeg den, er den min fare. Vinner jeg den ikke, er den min plage. Blir noe jordisk en større lykke og glede for meg enn det jeg har i Gud, er det min evige ulykke. Blir det joriske ikke til større glede og lykke enn den jeg allerede har i Gud, da er det ikke møyen verd å söke den, da jeg jo har større glede!

Når vi så vet at vårt hjerte tørster meget etter å få en annen skatt og glede enn Gud, må vi huske Präoris ord : «De kristnes største lykke er : Å ingen lykke ha her på jorden.»

Den som vil komme til himmelen, må derfor elske fattigdom mer enn rikdom, forakt mer enn ære, lidelse mer enn medgang, ja, døden mer enn livet. Vi er jo døde og korsfestet med Kristus. Å, det er et bittert forhold for kjødet! Her får vi merke hvor nødvendig det er å være oppstanden med Kristus, å ha et annet liv enn naturens, være født av Gud og lykkelig i Gud, ja ha himmeriket i sitt hjerte, så at Kristus er vårt liv, vår skatt og vår glede. For ellers blir det for tungt å trakte etter det som er der oppe og ikke etter det som er på jorden. Rette kristne har også et fordervet kjød, men de er likevel korsfestet med Kristus.

Fra Veiledning til fred

«Dei som var ferdige gjekk med Han, . ? . og døri vart stengd»

Skal ein gå til brudlaups plar ein gjera seg ferdig i god tid. Det er ikkje lett å bli ferdig i tide om ein legg seg til å sova.

Jesus har i Mat. 24 tala om si attkoma, og i kap. 25 liknar han det med eit brudlaup: «Då kan himmelriket liknast med ti brurmøyar som tok lampane sine og gjekk brudgomen i møte.»

I austerland brukte dei då, og det gjer sume også nå, å ha brudlaup om kvelden. Då me kom frå China, i -45 over til India, blei eg med familien bedt til brudlaups. Det var i Naraianpur, og me gjekk heimantil då det var mørkt. Det var godt å ha lys med seg, ikkje berre for å sjå vegen, men også for å halda villdyr på avstand, sa dei til oss. Det var mange hyener, men det fanst også løver og leopardar der.

Om brurmøyane ikkje hadde lys i lampane sine, korleis kunne dei då leida og visa brura den rette og trygge vegen til møtes med brudgomen?

Tenk når Jesus kjem att, ser det ut for at halvparten av prestar og predikantar ikkje berre sov, men er utan liv i Gud. Jesus seier: De er lyset i verda. Alle truande ikkje berre skal vera lys, men dei er det. Og det skulle no vera so for Guds-ords-forkynnunar serlig. Det er dei som viser vegen til livsens lande.

Men det kan dei ikkje når livet i Gud er døyt ut.

Heller ikkje kan nokre som sov åndeleg rettleida folk. Så må ein spørja: *Kva er so åndeleg sovn?*

Lekamleg sovn er nødvendig og god. Åndeleg sovn er kort sagt: Livsfarelg. «Lys opp mine augo, so eg ikkje skal sovna inn i døden. (Salm. 13, 4) ber David i si bøn om ikkje å bli til skamme. Ein sann kristen kan for ei tid sova, og likevel ha liv i Gud; men det er no sanneleg ei skam å vera i svevn til møtes med brudgomen I

Kva fører så til svevn og kva er åndeleg svevn?

1) Trøytteik, og så misser ein motet. Det er ikkje av Gud.

2) Tek til å unskylla ei eller onnor synd, og passer på å be og tala serleg gripande oftentleg, så ingen anar fallet i synd. Og kjenner til slutt ingen smerte ved synden.

3) Kjenner ikkje og vil ikkje ta ansvar for sjelens frelse lenger. Det gjeld overfor dei truande: Ikkje åtvvara lenger mot falsk lære. Sluttar å be for dei ufrelste, endå sine eigne born, som ein veit ikkje er frelst.

Er du falt i svevn? — Og merk deg: — Etterpå Jesu attkoma, ingen nåde-tid meir! Singapore, den 19. sept. 1978 Helsing

Andr. A. Bø.